

EUROWEEK

Arad, Rumunsko

22. 9. – 28. 9. 2016

Euroweek 2016

Arad, Rumunsko

Colegiul National "Moise Nicoara" Arad,

Piata Margareta Bibici nr.1,

cod postal 310126, Romania

<http://www.moisenicoara.ro/>

učitelé:

Jan Zítek

Daniel Kohout

studenti:

Huy Duong Nhat

Šárka Němečková

Marek Bistřický

Martina Kopová

Jan Sobotka

Karel Mařík

Terezie Polívková

Kateřina Koubíková

Účastnické školy projektu EUROWEEK

Rakousko	Höhere Technische Bundeslehrund Versuchsanstalt, Rankweil
Belgie	Institut de la Sainte Union, Kain
Dánsko	Kalundborg Gymnasium, Kalundborg
Estonsko	Tallinn Mustamäe Gümnaasium
Finsko	Oulun Lyseon Lukio, Oulu
Francie	Lycée Jeanne-d'Arc, Nancy
Německo	Geschwister-Scholl-Gymnasium, Sangerhausen
Itálie	Conservatorio SSma Annunziata, Empoli
Lotyšsko	Gulbene Gymnasium, Gulbene
Litva	Vida Sinkeviciene Saule Private Secondary School, Vilnius
Lucembursko	Athénée de Luxembourg, Luxembourg
Maďarsko	Kanizsai Dorottya Grammar School, Szombathely
Portugalsko	Escola Secundaria Alcaides de Faria, Barcelos
Rumunsko	Colegiul National Moise Nicoara, Arad
Řecko	3 rd Senior high school of Polichni, Soluň
Slovensko	Gymnázium Jána Hollého, Trnava
Slovinsko	Gimnazija in ekonomska srednja sola, Trbovlje
Španělsko	IES Narcís Monturiòl, Figueres
Nizozemí	Theresialyceum, Tilburg
Velká Británie	Aquinas College, Stockport
Česko	Gymnázium a SOŠ Rokycany

Co je Euroweek...

Euroweek je mezinárodní setkávání učitelů a studentů zemí Evropské unie.

Počátky Euroweeku sahají do roku 1992, kdy belgický učitel Jean-Pierre van Wijnsberghe vytvořil základní koncept tohoto projektu a v tomto roce se také v Belgii první ročník Euroweeku uskutečnil.

Počínaje tímto rokem se sjíždí do jednoho z hostitelských měst skupiny studentů a pedagogů z jednotlivých zemí Evropské unie. Každá země je vždy reprezentována jednou střední školou.

S postupným rozšiřováním Evropské unie rostl i počet škol, zastoupených v projektu. Jak je pro celý projekt typické, školy se do Euroweeku připojují na základě osobních vazeb mezi pedagogy jednotlivých zemí. Ilustrativní je v tomto směru i připojení Gymnázia a SOŠ Rokycany. K účasti na celém projektu byla naše škola vyzvána prostřednictvím našich dlouholetých slovenských přátel z Gymnázia Jána Hollého v Trnavě.

Konkrétní program týdenního setkání je vždy plně v kompetenci hostitelské školy. Některé body programu přitom ovšem zůstávají neměnné. Tradičně se tak uskutečňuje mezinárodní bufet, kde na jedné ploše představují jednotlivé delegace typické národní pochutiny. Dalším stabilním bodem programu jsou předem připravená folklórní (hudební, dramatická,...) vystoupení jednotlivých delegací. Pravidelně bývají do programu zařazovány diskuse studentů k daným tématům, návštěvy hlavního města hostitelské země, prohlídky kulturních či přírodních zajímavostí v okolí.

Účast na projektu přináší studentům neocenitelné zkušenosti. Jak v oblasti vzájemného poznávání a respektování kulturních odlišností v rámci jednotlivých evropských zemí, tak v bližším poznání běžného života v hostitelské zemi. Je totiž pravidlem, že žáci jsou po dobu Euroweeku ubytováni v rodinách žáků hostitelské školy a mohou se tak po skončení oficiálních částí programu lépe seznámit i s dalšími stránkami života v navštívené zemi.

Tento projekt dává studentům také možnost praktického ověření, procvičení a porovnání jejich jazykových znalostí, a to především při přípravě různých workshopů, moderovaných diskuzí a také při běžné komunikaci v hostitelských rodinách.

A co Euroweek není...

Není to typ projektu, tak jak je dnes známe z celé řady pravidelně vyhlašovaných operačních programů. Ačkoli beze zbytku naplňuje myšlenky, na kterých EU původně vznikla, je paradoxem, že nikdy nebyl ani částečně z prostředků unie financován. Nikdy se totiž nevešel do administrativně vytvořených škatulek programů a výzev a možná je to pro jeho fungování a vyhlídky do budoucna i dobře.

Není tedy projektem z povinnosti, není to projekt uměle vytvořený ve snaze využít bohatých prostředků unijních fondů. Stojí na dobré vůli, ochotě a pracovitosti konkrétních učitelů, kteří rozumějí ideám, na kterých tento projekt vznikl, a kteří dokážou jednou ročně na dobu jednoho týdne přeměnit tyto myšlenky v realitu.

Není to projekt formální, nepotřebuje tedy plnit a dokazovat udržitelnost. Přesto se na letošním setkání v rumunském Aradu domluvil harmonogram hostitelských zemí na další roky dopředu. V roce 2017 to bude maďarské město Szombathely a v roce 2018 se Euroweek vrátí ke svým počátkům do belgického Kainu.

A nepotřebuje ani monitorovací zprávy. Dostatečnou zpětnou vazbou jsou názory studentů, kteří se Euroweeku zúčastnili. Posuďte sami.

Pavel Kraus

EUROWEEK 2016 - Arad, Rumunsko

Euroweek 2016 pro nás znamenal velký krok do neznáma. Budu upřímná, moc jsme toho o Rumunsku nevěděli, dělali jsme si srandu z toho, že neumíme vyskloňovat název měny a že snad nebudeme spát pod širákem s ovce. Ale teď vážně – my jsme se těšili. Říkali jsme si, že čím méně známá destinace, tím větší zážitek.

A kam jsme to tedy jeli?

Rumunsko je stát ležící na Balkánském poloostrově. Rozlohou je třikrát větší než Česká republika, počet obyvatel přesahuje 19,5 milionu. Jak jsme sami poznali, většina lidí se hlásí k nějaké víře – převážně ke křesťanství. Dokonce i naši vrstevníci šli v neděli spořádaně na mši.

Cílovou stanicí byla škola Moise Nicoară ve městě Arad, které se nachází na západě země asi 50 kilometrů od hranice s Maďarskem. Žije zde něco přes 160 000 obyvatel. Prý je to druhý nejdůležitější železniční uzel v Rumunsku, přijíždí tam většina vlaků ze západu. Našimi slovy: Skoroplzeň.

I škola od nás dostala označení: skoromuzeum. A nemůžete se nám divit – přes 140 let starý komplex nám vyrazil dech. Ohromná okna a dveře, spousta sloupů, zdobené stropy, sochy nad hlavním vchodem... no posuďte sami z fotek.

Šárka Němečková

Jak se žije v Rumunsku?

Každoroční setkání studentů a učitelů ze škol zemí Evropské unie. To je Euroweek. Tento rok padla karta na Rumunsko a delegace škol se vydaly na východ Evropy. Euroweek nabízí možnost setkat se s lidmi z celé Evropy, navázat nová přátelství a při společné konverzaci i zlepšit své jazykové dovednosti. Jedním z hlavních cílů je ale také poznávání hostitelské země, její historie, památek, přírody nebo zvyků, tradic a kultury. A to vše zajistí hostitelská rodina.

Ihned po příjezdu do rumunského Aradu jsme se všichni na autobusovém nádraží setkali se svými hostiteli, kteří nás odvezli do našich nových domovů. Nikdo z nás nevěděl, co máme očekávat, jak se o nás bude naše rumunská rodina starat. Neměli jsme se ale čeho obávat. Nikdo neměl žádné problémy a většina z nás byla dokonce z hostitelů nadšená. Ani já jsem nebyl výjimkou.

Hned úvodní setkání s hostiteli mi dalo jasně najevo, že ten týden v Rumunsku rozhodně strádat nebudu. První otázky se totiž hned týkaly toho, jak bych si následující týden představoval, ohledně jídla či výletů. Mé přání bylo jediné. Aby vše zůstalo stejné a já mohl opravdu poznat rumunskou kulturu. A to se opravdu stalo. Ukázali mi nejen své město Arad a všechny jeho památky, ale vzali mě i na jejich oblíbená místa, kam často celá rodina chodívá. K poznávání kultury samozřejmě patří i jídlo, o kterém bych mohl napsat několik stran. Každý den

prvotřídní snídaně, včetně vajíček a známé rumunské zeleninové pomazánky *zacusca*, a snad ještě lepší večeře, které se vždy skládaly z tradičních rumunských pokrmů jako kukuřičná polenta *mamaliga*, mleté maso *mititei*, či výborné zelné závitky *sarmale*. A takové zážitky nemám jen já. Některé rodiny jezdily více objevovat Rumunsko, některé své hosty seznamovaly s ostatními členy rodiny. A protože v jedné z rodin byl tatínek knězem, ukázali svému hostovi klasickou ortodoxní mši, či tradiční rumunskou svatbu.

My všichni účastníci rokycanské delegace jsme se každé ráno předháněli v tom, kdo začne vyprávět o svých zážitcích z rodin jako první. Zážitků a vzpomínek, které nám už navždy díky rodinám zůstanou, bylo totiž opravdu mnoho. Když Euroweek končil, nikdo z nás z rodiny nechtěl odejít.

Marek Bistrický

Objevování Rumunska

Třetí den našeho pobytu v Rumunsku jsme měli naplánovaný výlet do města Alba Iulia, původního sídla s opevněním do tvaru hvězdice vystavěného Římany. Z Aradu jsme vyjžděli brzy ráno, jelikož Alba Iulia je od Aradu vzdálená zhruba čtyři hodiny jízdy autobusem. Cesta utekla rychle a zanedlouho jsme již stáli na parkovišti kousek od centra. Byl nám přidělen anglický, německý a francouzský průvodce, podle nichž jsme byli rozděleni do skupin. Na nás zbyla skupina nejpočetnější – anglická, jelikož ani jeden z nás v němčině či francouzštině příliš nevyniká. Prohlídka trvala necelé 2 hodiny. Všichni jsme byli rádi, když průvodce dal pokyn k rozchodu, protože prohlídka v šedesáti lidech, kdy každý něco povídá, opravdu neměla moc cenu. Naše skupina se odebrala do restaurace, kde jsme si zpříjemnili odpoledne kávou a limonádou. Poté jsme si město prohlédli sami a půjčili si tříkolky, na kterých jsme

celé opevnění objeli. Na cestu jsme si ještě místo večere koupili obrovský trdelník za směšnou částku peněz, který svou velikostí připomínal pět českých. Večer jsme se vrátili autobusem do Aradu, kde už na nás čekali naši hostitelé a odvezli nás domů.

Další den byla na programu vystoupení delegací. My měli nacvičené dvouminutové představení v českých lidových krojích. Po obědě jsme rychle nastoupili do autobusu a vydali se na náš druhý výlet.

Na tento den jsme se těšili asi nejvíce, protože na nás čekal Temešvár, místo, kde začala revoluce v roce 1989. Cesta do Temešváru trvala hodinu. Hned na první pohled nás Temešvár zaujal svými parky a velkolepými stavbami. Dominantou města je obrovská pravoslavná katedrála, od které lze projít až k Národní opeře. O historii města jsme se moc nedozvěděli, protože jsme tentokrát neměli průvodce, ale zase jsme měli dostatek času si město sami projít. Po dlouhé procházce nám vyhládlo, a tak jsme usedli do italské restaurace. Nikdy jsem si nemyslela, že nejlepší pizzu v životě si dám na náměstí v rumunském Temešváru. Proto, až někdy pojedete do Rumunska, zajďte na mé doporučení do Temešváru do restaurace Massimo, kde mají lepší pizzu než v Itálii. Po pozdním obědě jsme se po několika nezdařilých pokusech vyfotili před katedrálou a pak už pokračovali na místo odjezdu. Cesta trvala jen chvilku a my už vystupovali před školou Moise Nicoara v Aradu. Výlet do

Temešváru patřil k nejlepším zážitkům z celého Euroweeku a to hlavně díky skvělým lidem a krásným památkám.

Martina Kopová

Vystoupení delegací

Našemu vystoupení v Aradu předcházela měsíc příprav a nacvičování. Zvolili jsme českou tradici, folklorní vystoupení s písní „Dudácká polka“. V den představení jsme se navlékli do krojů, doladili pár posledních detailů a kolem deváté hodiny ranní jsme se všichni přesunuli do sálu, kde jsme čekali na zahájení. Po krátkém úvodu začali Christian a Cristiana, moderátoři, představovat jednotlivé státy a snažili se mluvit jazykem dané země. Státy byly seřazeny dle jména, takže my, jako Česká republika jsme byli zvalováni jako čtvrtí, hned po Rakousku, Belgii a Bulharsku. Ačkoliv jsme se vystoupení báli, myslím si, že se vydařilo lépe, než jsme očekávali. Po nás přišlo na řadu ještě mnoho zemí, a jak čas plynul, lidé přestávali dávat pozor. Kdybych měla zhodnotit vystoupení ostatních, tak nejméně se mi líbilo vystoupení maďarské skupiny, která přišla s podivnou scénkou, nikdo z přítomných ji nejspíš nepochopil a my nebyli výjimkou. Finsko naopak ukázalo, že vystoupení můžou být i hodně vtipná, a proto nám předvedli scénku, jací jejich občané ve skutečnosti jsou a jak bychom se ve Finsku (ne)měli chovat. Po skončení dopoledního programu jsme se vyfotili s moderátory i našimi hostiteli a po obědě jsme se vydali do Temešváru.

Kateřina Koubíková

Studentské „workshopy“

Pátý den oficiálního programu pro nás byla v budově školy připravena dopolední aktivita v podobě tak zvaných workshopů, což bychom do češtiny mohli přeložit jako dílny. To svému názvu v mnohém i odpovídalo, protože jsme často byli nuceni se nějak fyzicky zapojit. Jak už bylo zvykem, byli jsme rozděleni do několika skupin, které se skládaly z asi třiceti členů, přičemž vždy šlo o celé týmy zemí. Každou skupinu čekalo celkem šest stanovišť, ve kterých se asi v půlhodinových intervalech střídaly.

Naše skupina začínala v dílně zaměřené na místní tradiční tanec. Tady, jak už z označení vyplývá, nás dvojice místních učila třem základním krokům rumunských národních tanců. Myslím, že nám to všem přišlo celkem zajímavé a klidně bychom zde zůstali ještě o něco déle. Museli jsme se ale přesunout na další stanoviště, kde nás už čekala paní, která nám v tematicky vyzdobené místnosti demonstrovala například tradiční výrobu koberců nebo vyšívání. To vše jsme si mohli také vyzkoušet, ale jelikož nás zde bylo celkem dost, tak se samozřejmě nedostalo na každého a dost se nás nudilo. Naši další zastávkou byla výtvarná dílna, kde jsme společnými silami vytvářeli mapu Evropy. Každá země si vybarvila keramického panáčka a panenku a keramický domek, které pak ještě v kombinaci s tematickými obrázky umístila na připravenou mapu. Musím říct, že nám to všem přišlo jako dobrý a originální nápad a i sám výsledek vypadal moc zajímavě. Při další zastávce, nazvané „story telling“ - vyprávění příběhů, jsme si od velice příjemné paní vyslechli v zajímavém podání několik příběhů, které nám tedy spíše měly dát nějaké ponaučení, než pobavit. Další stanoviště se zabývalo mytologií. Nejdříve jsme vyslechli několik příběhů od rumunských pořadatelů, ale poté jsme my měli na čtvrtku vytvořit nějaký mýtus či pověst z našich zemí. Pro toto jsme zvolili pověst o svatém Václavovi. Na naší poslední zastávce, která se týkala divadelnictví a herectví, jsme se setkali s odborníkem na toto téma. Ten nám vymýšlel spoustu, často nesmyslných, aktivit, při kterých často zůstával rozum stát. Nakonec ale i zde jsme si našli něco, co nás bavilo - předávání imaginárního předmětu, který při každém předání měnil podobu.

Jednalo se o zajímavě strávené dopoledne a každý si zde našel něco, co ho bavilo anebo z čeho si něco odnesl. Také nám to pomohlo se sblížit s našimi zahraničními kolegy.

Jan Sobotka

Jak se jí na Euroweeku?

Během naší týdenní návštěvy jsme měli také možnost se podrobněji seznámit s rumunskou gastronomií. Rumunská kuchyně má svá specifika, ale ze všeho nejvíc je směsicí kulinářských vlivů okolních států. V Aradu, stejně jako v každém větším evropském městě, najdeme převážně restaurace podávající jídla italská, francouzská, maďarská, německá, no jednoduše jídla, která většina z nás dobře zná. Té pravé a jedinečné rumunské kuchyně nám bylo dopřáno v našich hostitelských rodinách a také ve vybraných restauracích podávajících rumunské speciality, které nám doporučily místní obyvatelé.

Mně osobně se v hostitelské rodině dostalo, co se týče jídla a pití, velmi objemného pohoštění. Večeře většinou zahrnovala až pětichodové menu. Tradičně se začínalo aperitivem. Celá rodina se poté usadila ke stolu a paní hostitelka začala přinášet předkrmy. Každý si mohl vybrat z mnoha možností, ale nejčastěji byly podávány: nakrájená zelenina, plátky vepřového bůčku, bramborový salát nebo husí paštika a chleba. Po předkrmu vždy následovala polévka, většinou zeleninová nebo kuřecí vývar. Hlavní chod tvořila rumunská specialita. Díky tomu jsem ochutnal například *sarmale* (zelné listy plněné velice kořeněnou směsí mletého hovězího a rýže), které mi velmi zachutnaly. Nebo *mămăligu* (kukuřičný chleba velice podobný polentě), který žádnou chuť neměl. Dalším chodem byl často sýr, většinou druh balkánského. Na závěr se podával moučník a to buď v podobě dortu, nebo v podobě *clătiti* (tenké palačinky plněné ovocnými náplněmi). Snídaně již tak slavnostní a mohutné nebyly. Většinou jsem dostával klasickou (spíše menší) snídani: jogurt, tousty nebo cereálie. Obědy probíhaly ve školní jídelně a nebo v restauraci na kraji města. Porce ve školní jídelně byly spíše menší, ale jídlo nechutnalo špatně.

Při návštěvě rumunské restaurace mohu doporučit opékaná žebírka s koprovým dresinkem. V Rumunsku jsou velmi oblíbené a na množství se obvykle nešetří. Jako příloha se většinou podávají pečené brambory. Někteří z nás také ochutnali místní vyhlášenou pochoutku: dršťkovou polévku (smetanovou), která nás nijak nenadchla a tak se stalo, že jsme vraceli skoro plné talíře. Jídlo i v lepších restauracích stojí méně než u nás, ale rozdíl mezi

cenami nejsou nijak velké (jak by se mohlo zdát). A tak se může stát, že po dvouhodovém menu necháte v restauraci v přepočtu 400 Kč, což není něco, s čím jsme počítali.

Co se tvrdého alkoholu týče, je v Rumunsku značně levný. Pokud ho ale budete kupovat, dejte raději přednost těm dražším značkám, ať druhý den vidíte na svět, což je sice nadsázka, ale určitě se tím vyhnete jinak zaručenému bohlavu. Nejběžnější pálenkou je obdoba naší slivovice, má ale výraznější zápach a chuť – *Țuică*. Pivo je k dostání převážně světlé a lahvové, točené pivo lze vidět jen zřídka. Mezi nejznámější značky patří: *Silva*, *Ciuc* a *Ursus*. V Rumunsku se dá také koupit velmi kvalitní víno. Na podzim seženete burčák, kterému se říká *must*.

Gastronomickým vrcholem Euroweeku byl zaručeně mezinárodní bufet. Všechny zúčastněné země se sešly na chodbě školy a každý stát obdržel jeden ze stolů, které byly rozestaveny po celé chodbě. Na tento stůl si studenti mohli naaranžovat svoje přivezené pochutiny (včetně popisků a vlaječek). Jakmile nastal čas ochutnávání, polovina z nás se vypravila ochutnávat různorodé pochutiny z celé Evropy, zatímco druhá polovina zůstala u našeho stolu, doplňovala zásoby a nabízela naše produkty. Největší nadšení mezi národy vyvolala Kofola a lázeňské oplatky. Překvapením pro nás byly například: estonské sýry s medem, lotyšské maso ze soba nebo maďarské zeleninové nápoje.

Euroweek nás obohatil nejen ve smyslu zážitků, nových kamarádů a procvičení angličtiny, ale také nám zpřístupnil pohled do evropské a převážně rumunské gastronomie.

Karel Mařík

Studentské diskuze

V úterý nás ve škole čekaly diskuze. Byli jsme rozděleni do různých skupin, z každé země jeden student, nemohli jsme se tedy radit v rodném jazyce a museli mluvit jen a jen v angličtině. Každá skupina měla jiné téma, například normální den ve škole, zvyky a tradice, jídlo a pití, menšiny v tvé zemi, volný čas a koníčky apod. V naší skupině jsme se bavili o škole a všem, co se školou souvisí.

Všude to chodí podobně jako u nás, škola začíná plus minus v osm a končí nejdéle ve čtyři hodiny odpoledne. Poslední dva roky střední školy se lidé zaměřují na předměty, ze kterých budou maturovat.

Mě osobně zaujalo, že například ve škole v Dánsku mají šest hodin tělocviku týdně, dále že v jedné francouzské škole mají vyučování i v sobotu. Všichni jsme se pak shodli na tom, že školní jídelny jsou, jak to říct, zkrátka nic moc. Portugalský student říkal, že je u nich na škole tisíc studentů na jednu jídelnu.

Naše konverzace byla plynulá, odpovídali jsme učitelům i se ptali navzájem mezi sebou. Při diskuzích

panovala dobrá a uvolněná nálada, došlo i na vtipky, což bylo opravdu skvělé. Myslím, že nás to všechny bavilo. Za mě palec nahoru.

Terezie Polívková

Noční život v Aradu

Pro většinu studentů je jednou z atrakcí návštěvy cizí země také její noční život. Nelze jednoznačně říci, zda to v Aradu bylo stejné jako v jiných evropských městech. Každý člověk má vlastní názor, zážitky a očekávání. Za sebe ale dávám 10/10.

Poznal jsem alespoň jednoho člověka z každé země. Tedy kromě studentů ze Španělska. Ti moc angličtinu neovládali, a proto nekomunikovali. Zjistil jsem, jak moc „akční“ jsou různé delegace. Co vám budu povídat, studenti z Rakouska a Nizozemska vyhráli na plné čáře.

Byly zde čtyři oblíbené bary, hospody, kavárny. První místo v žebříčku získává studentský Outdoor bar „KF“. Troufnu si říci, že tam je hlavní centrum dění. Ostatní útočiště byla pouze pro oddělené skupiny přátel či tzv. chilling places. Pokud jste taneční typ, jsou tu také noční kluby, jež ale otevírají pouze v pátek a v sobotu.

Huy Duong Nhat